

Sygn. akt I Ns 580/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Wieluniu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Kościarz

Protokolant: asystent sędziego Magdalena Sola – Duda

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2016 roku w Wieluniu

na rozprawie

sprawy z wniosku Z. S.

z udziałem Gminnej Spółdzielni (...) w R.

ze skargi o wznowienie postępowania o zasiedzenie w sprawie o sygn. akt I Ns 235/96

postanawia:

odrzucić skargę

Sygn. akt I Ns 580/16

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 19 kwietnia 2016 roku (data wpływu) wnioskodawczyni Z. S., reprezentowana przez pełnomocnika - syna J. S., złożyła w Sądzie Rejonowym w Wieluniu skargę o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. akt I Ns 235/96 zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Wieluniu z dnia 05 grudnia 1996 roku w przedmiocie wniosku Gminnej Spółdzielni (...) w R. o zasiedzenie.

W uzasadnieniu wniosku Z. S. wskazała, iż nie została zawiadomiona o toczącym się postępowaniu o zasiedzenie i nie była uczestnikiem tegoż postępowania, w związku z czym nie mogła oponować wnioskowi i wykazywać swojego władztwa nad nieruchomością objętą wnioskiem, a tym samym przeczyć twierdzeniom wnioskodawczyni o samoistnym posiadaniu działki nr (...), której dotyczył wniosek o zasiedzenie (skarga k. 2-3, 20-21).

Uczestniczka postępowania Gminna Spółdzielnia (...) w R. wniosła o odrzucenie skargi.

W uzasadnieniu wskazano, iż przedmiotowa działka nr (...) nigdy nie była własnością Z. S., ani jej rodziców K., została bowiem nabyta przez Spółdzielnię przed 1939 rokiem od państwa S. i od tego czasu to właśnie Spółdzielnia była właścicielem i użytkownikiem tej nieruchomości (odpowiedź na skargę k. 56).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Wnioskiem z dnia 13 maja 1996 roku Gminna Spółdzielnia (...) w R. wniosła o stwierdzenie, że z dniem 01 stycznia 1984 roku nabyła własność nieruchomości położonej w R., składającej się z działek oznaczonych numerami (...) o łącznej powierzchni 0,52 ha. Jako uczestnika postępowania wskazano Urząd Gminy w R.. Wskutek ogłoszeń o toczącym się postępowaniu w Monitorze Sądowym i Gospodarczym, nikt nie zgłosił swojego udziału w sprawie. Następnie, postanowieniem z dnia 05 grudnia 1996 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I Ns 235/96, Sąd Rejonowy w Wieluniu stwierdził, że Gminna Spółdzielnia (...) w R. nabyła z dniem 19 stycznia 1975 roku własność nieruchomości położonej w R. oznaczonej numerami działek (...) (bezsporne).

Z. S. nie była uczestnikiem postępowania w sprawie o sygn. akt I Ns 235/96. Natomiast, w dniu 25 sierpnia 2003 roku ustanowiła ona swoim pełnomocnikiem syna J. S., umocowując go do występowania w jej imieniu w sprawie o sygn. akt I Ns 235/96. Jednocześnie, Z. S. wskazała w treści pełnomocnictwa, iż jest właścicielką działki nr (...), graniczącej z trzech stron z działką nr (...), na której to działce Gminna Spółdzielnia (...) prowadzi działalność gospodarczą. Następnie, tego samego dnia, pełnomocnik Z. S. - J. S. wystąpił z wnioskiem o wydanie odpisu prawomocnego postanowienia w sprawie o sygn. akt I Ns 235/96 i dokument ten otrzymał w dniu 26 sierpnia 2003 roku.

(dowód: pełnomocnictwo k. 71, wniosek z dnia 25.08.2003r. k. 72 w załączonych aktach o sygn. I Ns 235/96)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia służącym wzruszeniu prawomocnych orzeczeń. Nadzwyczajny charakter tego środka prawnego skierowanego przeciwko prawomocnemu orzeczeniu powoduje, że wznowienie postępowania sądowego może nastąpić wyłącznie z powodów określonych w przepisach kodeksu postępowania cywilnego. Przed przystąpieniem do merytorycznego rozpoznania skargi o wznowienie postępowania sąd bada przede wszystkim, czy zostały spełnione konieczne warunki umożliwiające jej rozpoznanie. Sąd ustala, czy skarga została wniesiona w przewidzianym terminie oraz czy została oparta na ustawowych podstawach. Sprawdzeniu podlega nie tylko fakt, czy strona powołała w piśmie procesowym odpowiedni przepis dotyczący wznowienia postępowania, ale również przytoczyła takie okoliczności, które uzasadniałyby jego powołanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2007 r., III CSK 56/07, LEX nr 334985, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04 kwietnia 2014 r., II CSK 374/13, LEX nr 1480160).

Zgodnie z treścią art. 524 § 2 k.p.c. zainteresowany, który nie był uczestnikiem postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem orzekającym, co do istoty sprawy może żądać wznowienia postępowania, jeżeli postanowienie to narusza jego prawa. W takim wypadku, zgodnie z brzmieniem art. 407 § 1 k.p.c., skarga o wznowienie postępowania powinna zostać wniesiona w terminie trzymiesięcznym od dnia, w którym strona dowiedziała się o postanowieniu. Warunkiem rozpatrywania zasadności skargi jest, zatem spełnienie ww. wymogów, bowiem brak któregokolwiek z nich sprawia, że merytoryczne rozpoznanie skargi jest niemożliwe i skarga taka podlega odrzuceniu. W myśl art. 410 § 1 k.p.c. sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Stosownie do treści art. 407 § 1 k.p.c. skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym, a termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą wznowienia jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy.

W niniejszej sprawie, jako podstawę prawną wznowienia postępowania, wnioskodawczyni Z. S. wskazała przepis art. 524 § 2 k.p.c. W takim wypadku stosuje się przepisy o wznowieniu postępowania z powodu pozbawienia możliwości działania. Skarżąca podniosła, że zostały naruszone jej prawa, jako osoby zainteresowanej w rozumieniu art. 510 § 1 k.p.c., bowiem wynik postępowania w sprawie o sygn. akt I Ns 235/96 zakończony prawomocnym postanowieniem z dnia 05 grudnia 1996 roku, dotyczy działki nr (...), co do której zainteresowana nie mogła wykazać przysługujących jej praw.

Zaznaczyć należy, iż jak wynika z akt sprawy o sygn. I Ns 235/96 Sądu Rejonowego w Wieluniu, Z. S. nie była uczestnikiem przedmiotowego postępowania. W ocenie Sądu, skarżąca posiada więc interes prawny w złożeniu skargi o wznowienie postępowania. Sprawa wszczęta z wniosku Gminnej Spółdzielni (...) w R., dotyczyła bowiem stwierdzenia, iż wnioskodawczyni nabyła w drodze zasiedzenia własność nieruchomości oznaczonej numerem (...), graniczącej z nieruchomością, która znajdowała się w posiadaniu rodziców skarżącej małżonków K.. W tej sytuacji, zapadłe orzeczenie dotyczyło także interesów Z. S..

W tym stanie rzeczy przyjąć należało, iż termin do wniesienia skargi liczył się od dnia, w którym skarżąca dowiedziała się o orzeczeniu prawomocnie kończącym postępowanie w sprawie o sygn. akt I Ns 235/96.

W uzasadnieniu skargi o wznowienie postępowania skarżąca podniosła, iż o postępowaniu o zasiedzenie z wniosku Gminnej Spółdzielni (...) w R. odnośnie działki nr (...) dowiedziała się w marcu 2016 roku, w związku z toczącym się postępowaniem administracyjnym dotyczącym błędnego wyrysowania działek na mapie ewidencyjnej, kiedy to została jej doręczona decyzja z dnia 23 lutego 2016 roku. Potwierdziła ten fakt także podczas przesłuchania w charakterze strony (k. 102).

Zdaniem Sądu, nie sposób przyjąć, że skarżąca powzięła wiadomość o treści orzeczenia, wydanego w dniu 05 grudnia 1996 roku w sprawie o sygn. akt I Ns 235/96, dopiero w marcu 2016 roku, gdyż jak wynika w sposób nie budzący wątpliwości Sądu z materiału dowodowego, już w sierpniu 2003 roku, Z. S. wiedziała o toczącej się sprawie sądowej z wniosku Gminnej Spółdzielni (...) w R. dotyczącej działki nr (...). Tak więc, w ocenie Sądu, najpóźniej w dniu 26 sierpnia 2003 roku, zapoznała się z treścią prawomocnego postanowienia w sprawie o sygn. akt I Ns 235/96, wtedy to bowiem odbioru odpisu tegoż postanowienia dokonał pełnomocnik Z. S., jej syn J. S. (k. 722 i k. 723 w załączonych aktach o sygn. I Ns 235/96)

Wnioskodawczyni wniosła skargę do tutejszego Sądu w dniu 19 kwietnia 2016 roku, a więc ponad 19 lat po dniu uprawomocnienia się postanowienia Sądu stanowiącego podstawę stwierdzenia naruszenia jej prawa.

Bieg terminu do wniesienia skargi rozpoczyna się w dniu dowiedzenia się przez stronę (jej pełnomocnika) o wydaniu orzeczenia, a nie w dniu, w którym mogła się o tym dowiedzieć (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2000 roku, IV CKN 2/00, LEX nr 40503). Oczywistym jest, że o wydaniu postanowienia Sądu Rejonowego w Wieluniu z dnia 05 grudnia 1996 roku, sygn. akt I Ns 235/96, pełnomocnik wnioskodawczyni – syn J. S. dowiedział się w dniu 26 sierpnia 2003 roku. Tym samym należy uznać, że skarżąca miała możliwość i z całą pewnością dowiedziała się o treści orzeczenia od swojego syna już w sierpniu 2003 roku.

Tak więc, w ocenie Sądu, przedmiotowa skarga, wniesiona przeszło 12 lat po dniu kiedy skarżąca mogła zapoznać się z treścią orzeczenia naruszającego jej prawa, została wniesiona po upływie terminu, o jakim mowa w art. 407 § 1 k.p.c.

Zdaniem Sądu, wnioskodawczyni nie udowodniła należycie faktu, że o treści orzeczenia z dnia 05 grudnia 1996 roku i o toczącej się sprawie w przedmiocie stwierdzenia zasiedzenia działki nr (...), dowiedziała się w ciągu trzech miesięcy poprzedzających dzień złożenia skargi tj. dopiero na skutek doręczenia jej decyzji administracyjnej, a tym samym nie dowiodła, że jej skarga została złożona w terminie.

W związku z powyższym, na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.